

18 MART ÇANAKKALE TİYATROSU

(SENARYO)

VATAN SAĞ OLSUN

Radyoda, Yemen Türküsü'nün müziği çalar. Bir Anadolu kadını olan Fatma, evinde oturmuş ; bir yandan örgüsünü örerken, diğer yandan da müzik eşliğinde Yemen Türküsü'nü mırıldanır. Ailenin tek çocuğu olan Murat ise, odanın bir köşesindeki yer minderine oturmuş; üzgün ve dalgın bir biçimde hem müziği dinlemekte, hem de annesini izlemektedir.

Havada bulut yok, bu ne dumandır ?

Mahlede ölen yok, bu ne figandır ?

Şu Yemen elleri ne de yamandır

Ano Yemendir.Gülü çemendir

Giden gelmiyor.Acep nedendir ?

Burası Muş'tur. Yolu yokuştur

Giden gelmiyor. Acep ne iştir ?

Yemen Türküsü'nün müziği biter. Murat, radyonun sesini kısar ve annesine sorar: Murat- Anne ! Babam Yemen' e gideli kaç yıl oldu?

Anne - 6 yıl oldu yavrum. Sen o zaman daha 9 yaşındaydın. Senin doğum günündü, onun gittiği gün.

Murat- Babamı ve gidişini hatırlıyorum. Hatta hiç unutmuyorum anne. Son giderken beni öpüp koklamış, başına basmıştı. Sonra, iki eliyle omuzlarımdan tutup gözlerimin içine bakarak : " Bak arslanım! Ben vatani, bayrağı düşmandan korumak ve bu uğurda savaşmak için Yemen' e gidiyorum. Bir gün sen de büyüdüğünde eğer vatanın için savaşman gerekirse, asla tereddüt etme" demiş ve sonra da ardına bakmadan gitmişti. Anne ! Babam neden dönmedi ? Neden bize bir mektup bile yazmadı? Yoksa bizi hiç özlemedi mi anne?

Anne- Elbette babam bizi çok özledi. Belki de hiç mektup yazacak zamanı olmadı. Kim bilir? Belki de çıkıp gelir. Seni kana kana basar başına. Allah'tan ümit kesilmez yavrum.

Murat- Anne! babam ya yaralandıysa, ya şehit olduysa yada esir düştüyse anne...

Anne- Oğlum babamı iyi tanırım. O arslanlar gibi döğüşür, yaralanabilir; hatta, şehit olabilir ama asla esir olmaz.

Murat- Babamı her gece rüyamda görüyorum anne! Hep bana doğru koşuyor. Hep yanıma gelmeden uyanıyorum. Rüyamda bile ona doya doya sarılamıyorum anne! Neyse anne. Çok yorgunum. Uykum geldi. Ben biraz uzanacağım. Sana Allah rahatlık versin.

Anne- Sana da yavrum.

Murat yerde bulunan iki minderi yan yana getirir ve üzerine kıvrılarak uyur. Anne, bir yandan kocasının duvardaki resmine bakarak sessizce ağlar, bir yandan da kocasının hediye ettiği mendili koklar ve başına basar. Tam o sırada kapı çalar.

Anne- Kim o...?

Postacı- Benim.. Postacı.

Fatma kapıyı açar . Gelen postacıdır. Elinde bir telgraf ve bir paket.

Postacı- Fatma bacı! Fatma bacı! Nasıl söylesem bilemiyorum. Allah'ın emrine razı ol. Hüseyin... şey Hüseyin ...Hüseyin şehit olmuş. Başın sağ olsun. Ortalığı bir sessizlik alır. Postacı gider.

Bu sırada " Mızıka Çalınır" adlı türkü çalmaya başlar:

Mızıka çalınır düğün mü sandın ?

Al yeşil bayrağı gelin mi sandın?

Yemen'e gideni gelir mi sandın ?

Dön gel ağam dön gel dayanamiram

Uyku gaflet basmış uyanamiram

Ağam öldüğüne inanamiram

Fatma üzüntüden diz çöker. Ellerini yüzüne kapatır ve hıçkırarak ağlar. Sonra

kalkar ve postacının getirdiği paketi açar. İçinden, kocasına ait bir çift kundurayla bir de fes çıkar. Bu sırada uyuyan Murat uyanır. Kalkar ve annesinin yanına gelir. Murat- Anne!... anne!... Ne oldu neden ağlıyorsun?

Anne, Murat'a döner ve ona sarılır. Fakat, bir türlü Murat'a babasının şehit olduğunu söyleyemez.

Anne- Murat'ım!, arslanım!, oğlum! baban...

Murat- Anne ne oldu babama?

Anne- Yavrum baban şehit olmuş.

Murat- Ağlama anne nolur ağlama... Az önce rüyamda gördüm. Babam ve sen buradaydınız. İşte buracıkta... Her yanınızda güller vardı anne! Babamın üzerinde asker üniforması ve silahı,Senin üzerinde de beyaz gelinlik vardı. El eleydiniz ve çok mutluydunuz . İlk defa rüyamda babam bana çok yakındı anne. Babam karşımda durup gözlerimin içine bakarak: " Oğlum, artık bir şehit oğlusun. Ben ölmedim. Unutma şehitler ölmez. Seni de bekliyorum" dedi ve kayboldu. Ben de uyandım anne! Anne! çok mutluyum. Sakın ağlama !

Anne- Allah'ım beni affet. Ben artık bir şehit eşiyim. Çok şükür Allah'ım. Bana sabır ve dayanma gücü ver. Vatan için benim de canım feda olsun. Yeter ki vatan sağ olsun.

Murat- Anne ben dışarı çıkıp biraz hava alacağım.

Anne- Peki yavrum. Tez gel emi...

Murat- Tamam anne.

Murat dışarı çıkar. Dışarıda Murat'ın üzgün olduğunu gören komşular nedenini sorarlar. Murat ise babasının şehit olduğunu söyler. Haber mahallede tez yayılır .O sırada kapı çalınır ve içeri komşular girer. Giren komşular üzüntülerini bildirir ve başsağlığı dilerler.

Komşular kendi aralarında konuşurlar.

-Çanakkale'de harp çok şiddetlenmiş.

-Köyün gençleri cepheye çağırılmış.

-Gidenlerin hepsi şehit oluyormuş.

- Düşmanın silahı , yiyeceği , gemisi ve tayyaresi çokmuş.

-Nazlı'nın nişanlısından gitti gideli hiç haber gelmemiş.

-Mermiler, yağmur gibi sağanak sağanak yağıyormuş.

-Deniz, kandan kırmızıya boyanmış.

-Bizim köyden Ömer Dayının oğlu Osman ile Bakkal Eşref'in oğlu şehit

olmuşlar.

-Çocuklar yetim, gelinler dul kalmış.

Bu arada kapı çalınır. Fatma kapıyı açar ve Murat içeri girer. Murat nefes nefesedir ve heyecanlıdır.

Murat- Anne!... Anne!...

Anne- Söyle yavrum ne oldu?

Murat- Şey anne.. Muhtar emmi söyledi...

Anne- Ne söyledi ? Söylesene yavrum.

Murat- Mustafa KEMAL komutasında Çanakkale'de savaşa katılacaktım. Hem de derhal...!

Anne- Fakat nasıl olur yavrum?. Sen daha 15 yaşındasın. Çok küçüksün. Hem ben ne yaparım bir başıma yapayalnız.

Murat- Anne! Ben gitmek istiyorum. Mustafa KEMAL gibi büyük bir komutanın emrinde arslanlar gibi savaşmak ve gerekirse seve seve şehit olmak istiyorum. Babamın intikamını almak istiyorum anne!...Yoksa unuttun mu? Bu gün babamın Yemen'e gittiği gün ve bu gün benim doğum günüm anne...!

Anne- Fakat yavrum...

Murat- Bak anne! Babam Yemen'de şehit oldu. Amcam ve dayım Çanakkale' de şehit oldular. Sen öğretmedin mi bana anne? Vatan için savaşmak ve şehit olmak Allah katında çok yüce bir şereftir. Ben de o şerefle şereflenmek istiyorum anne...

Anne- Oğlum ne söyleyeyim. Hiç paramız yok. Baban almıştı bu bileziği...Onu git bozdur. Harçlık edersin.Yolun açık olsun. Allah yar ve yardımcın olsun. Sütüm

sana helal olsun.

Murat- Ver elini öpeyim. Duanı esirgeme. Şehit olursam sakın ağlama. Hoşça kal anne...

Murat gider. Murat'ın ardından taziye için gelen komşular da Fatma'dan müsaade isterler ve çıkarlar.

PERDE KAPANIR

Perde arasında bir öğrenci tarafından sahnede fon müziği eşliğinde "Çanakkale Şehitlerine" adlı şiir okunur.

PERDE AÇILIR

Kapı çalınır.

Anne- Kim o?

Postacı- Benim postacı.

Fatma kapıyı açar.

Anne- Hoş geldin postacı kardeş.

Postacı- Sağ ol Fatma bacı. Gözün aydın. Murat'tan mektup getirdim.

Anne- Murat'tan mı? Oğlum! Arslanım! Yiğidim! Kurban olsun annesi kınalı kuzusuna.

Postacı kardeş ! Mektubumu okur musun? Ben okuma yazma bilmem de...

Postacı-Elbette Fatma bacı...

Postacı mektubu açar ve okumaya başlar. Bu sırada "Eledim Eledim" adlı türkünün müziği çalmaya başlar.

"Anne! Gelibolu'dayım. Merak etme ben iyiyim. Buraya geldik geleli gece gündüz aralıksız savaşıyoruz. 170 kişilik birliğimizden sadece 7 kişi kaldık. Diğerlerimiz şehit oldu. Artık şehit olma sırası bize geldi anne. Her gözüm kapandığında babamı ve seni görüyorum. Dün gece silahlar bir ara sustu. O ara siperde gözlerim dalmış. Rüyamda seni gördüm anne. Başımı dizlerine koymuş yatıyordum. Sen de gülümseyerek bana bakıyor ve saçlarımı okşuyordun anne. Derken birdenbire mermi sesleriyle açtım gözlerimi. Meğer rüzgar estikçe sallanan bir zeytin dalıymış saçlarımı okşayan. Ondan sonra o zeytin ağacını da çok sevdim. Çünkü ona her baktığımda seni hatırlıyorum anne. Belki de bu sana yazdığım son mektup olacak. Eğer şehit olursam sakın ağlama anne. Hakkını helal et. Duanı esirgeme. Yeter ki vatan sağ olsun. Ha... anne! az kala demeyi unutuyordum. Mektuptaki kan lekesini hiç merak etme. Sana bu mektubu yazarken bir şarapnal parçası sol elimin iki parmağını kopardı da bu yüzden... Elimin yarasını Antep'li Şehmuz onbaşım sardı. Trabzon'lu Mehmet çavuşum ise matarasındaki suyunu bana içirdi. Şimdi daha iyiyim. Seni çok seviyorum anne."

Kınalı Kuzun MURAT

Fatma mektubu postacıdan alır, öper ,koklar, bağına basar. Diz çöker ve gözleri dolar. Fakat ağlamaz.

Postacı- Fatma bacı. Ben gidiyorum. Hoşça kal...

Fatma birden ayağa kalkar ve postacıya dönerek;

Anne –Postacı kardeş !

Postacı- Söyle Fatma bacı

Anne- Bilirsin benim bir ineğim vardır.

Postacı- Bilirim Fatma Bacı...

Anne- Geçenlerde muhtar "Eğer o ineği satarsan haberim olsun." demişti de...

Postacı- egeeee...!

Anne- O ineği satmak ve parasıyla Gelibolu'ya giderek oğlumla birlikte düşmana karşı omuz omuza ben de savaşmak isterim. Bilirim savaşmak için silah ve mermi gerekli. Onu da karakol kumandanından isteyeceğim. Kumandan iyi bir insandır. Kocam Yemen'de şehit oldu olalı beni her gördüğü yerde halimi hatırlımı sorar,

anne diye hitap eder. Bu sebeple muhtara ve kumandana selam söyle. Onları tez zamanda haneme beklerim.

Postacı- Peki Fatma bacı. Ben gidiyorum. Hoşça kal...

Postacı gider. Zaten akşam olmuştur. Fatma duvardaki gaz lambasını yakar ve yerdeki minderlerin üzerine uzanır . Günün yorgunluğu ile uyur. Bu sırada kapı çalınır.

Anne- Kim o ?

Gülsüm-Ben Gülsüm! Seher'in kızı Gülsüm!

Fatma kapıyı açar. Gülsüm elinde bir tabak yemekle içeri girer.

Gülsüm-İyi akşamlar Fatma anne! Sana yemek getirdim.

Anne- Sağ ol kızım niye zahmet ettin? Murat'ım gitti gideli ne açlığımı bilirim ne susuzluğumu. Her gece kalkıp üzerine örttüğüm; her sabah saçlarını okşayarak, öperek uyandırdığım Kınalı Kuzum şimdi ne yer ne içer? Biraz önce içim geçmiş. Biraz dalmışım. Hayal mi,düş mü? bilmiyorum. Murat'ımı ve Hüseyin'imi gördüm. Asker kıyafeti ve silahlarıyla beyaz atlara binmiş halde buradaydılar. Murat attan indi ve boynuma sarıldı. Sonra bana :

"Anne Kumandandan izin aldık ve seni almaya geldik. Aceleyiz. Cepheye dönmemiz gerekli. Hazırlan gidiyoruz " dedi ve ben kapı sesine uyandım.

Gülsüm- Fatma anne! Onları rüyanda görmen, onları çok düşündüğün içindir.

Sıkılma. Hem bir eksiğin ihtiyacın olursa çekinme söyle. Annemin sana selamı var.

Fatma anne! Şimdi bana müsaade.... Ben gideyim. Kal sağlıcakla...

Anne- Güle güle kızım. Annene selam söyle.

Gülsüm-Başüstüne Fatma anne.

Gülsüm gider. Fatma, gelen yemeği yemez. Uykusu kaçmıştır. Bir minderin üzerine diz çöker ve ellerini açarak Murat'ı için dua eder. Gece ilerlemiştir. Bu sırada kapı çalınır.

Anne- Kim o ?

Komutan-Ben karakol Komutanı İsmet. Kapıyı açar mısın ?

Anne- Allah ! Allah! Bu saatte hayırdır inşallah...

Fatma kapıyı açar. Komutan , muhtar ve iki asker içeri girer.

Komutan-İyi geceler Fatma anne!

Anne- Size de evladım. Hoş geldiniz.

Fatma sabırsızdır ve hemen söze başlar:

Anne- Bak kumandan evladım! Oğlumun yanına gidip ben de onunla birlikte düşmana karşı savaşmak isterim. savaşmak için silah ve mermi gerekli . Silah ve mermi isteyebileceğim tek kişi de sensin. Bu sebeple postacıyla sana haber saldı. "Komutan iyi insandır bana silah ve mermi verir" dedim. Şimdi bana silah ve mermi getirdin değil mi" ?

Komutan- Şey...Nasıl söylesem bilmem ki.

Anne- Evladım, sıkma canını. Akşamdan şart değil . Yarın versen de olur. Değil mi muhtar?

Muhtar, başını öne eğer ve sessiz kalır.

Komutan- Anne! Bunu söylemek benim için çok zor. Fakat söylemek zorundayım.

Anne- Yoksa silah ve mermi vermeyecek misin? Olsun! Ne yapalım. Canın sağ olsun. Ben de gider orada savaşan askerlere su ve cephane taşıyım. Yiyecek dağıtır ve yaralıların yarasını sararım. Doya doya Kınalı Kuzumu öper koklarım. Gerekirse bu vatan için seve seve şehit olurum.

Komutan-Bak anne!..Allah'ın emrine razı ol. Murat Gelibolu'da şehit olmuş. Onun yerini asla tutamam ama, beni de oğlun bil. Ne mutlu ona ki; Allah katında şehitlik rütbesiyle ödüllendirildi. Ne mutlu sana ki; artık bir şehit annesisin. Doğrusu Murat'ın yerinde olmak, onun gibi vatan için savaşarak şehit olmak isterdim. Ama görüyorum ki, o benden daha şanslıymış.

Fatma bu acıya daha fazla dayanamaz ."Allah'ım"der ve ellerini yüzüne kapatır.

Ağlamaklı ve titreyen bir sesle "Murat'ım! Oğlum! Kınalı kuzum! Ne oldu sana?

Neden beni böyle yapayalnız bıraktın?" der. Öylece kısa bir süre bekler. Ardından elleriyle yanaklarından süzülen yaşları siler. Sonra ellerini açarak:

Anne- " Allah'ım çok sevdiğim kardeşim ve kocam; şimdi de oğlum vatan için şehit oldular. Artık, burada kimim kimsem kalmadı. Ben onların hasretine nasıl dayanırım? Ben onlarsız nasıl yaşarım? Beni onlardan ayırma. Benim de canımı al Allah'ım. Yeter ki, vatan sağ olsun" der. Elini kalbinin üzerine koyar. " Ah Kalbim!...Kalbim!"der. Diz çöker, şahadet getirir,yere yıkılır ve son nefesini verir. Komutan Fatma'nın nefesini bir kez daha kontrol eder. Sonra , Muhtara dönerek: "Ne yazık ki kaybettik" der. Komutan göksünün üzerindeki cebinde taşıdığı TÜRK BAYRAĞI'nı çıkararak Fatma'nın üzerine örter. Daha sonra Komutan ve ardındaki iki asker, üzeri Türk Bayrağı ile örtülü anneye esas duruşta asker selamı verir. Muhtar ise, ellerini göksünün hizasına kadar kaldırarak sessizce dua eder. Tam bu sırada "Çanakkale İçinde Vurdular Beni" adlı türkünün müziği çalmaya başlar. Yine bu sırada sahne arkasından bir öğrenci, yüksek sesle Arif Nihat ASYA'nın "BAYRAK" adlı şiirini seslendirir .

"Ey,mavi göklerin beyaz ve kızıl süsü,
Kız kardeşimin gelinliği,şehidimin son örtüsü !
Işık ışık, dalga dalga bayrağım,
Senin destanını okudum, senin destanını yazacağım.
Sana benim gözümle bakmayanın mezarını kazacağım.
Seni selamlamadan uçan kuşun yuvasını bozacağım.

Şiir ve müzik bitinceye kadar komutan ve asker selam durmaya devam eder. Şiir bittiğinde müzik kesilir ve perde kapanır.

Mustafa KILIÇ